

[Hanne Reintoft.]

ves af os, at vi fordømmer USAs krig, og at vi som militærallieret kræver de tropper trukket ud af Vietnam. Hvis man ikke gør det, hvis man bare kommer med det dér, der lige så godt kan stå som udtryk for bekymring for det vietnamesiske folk, der forsvare sig, så de næsten forbløder af det, så siger det absolut ikke andet, end at den danske regering og dermed udenrigsministeren ikke tør udtrykke en decideret fordømmelse af USAs krig.

Må jeg endelig sige, at det er jo meget at forlange, at man skal tage ministerens redegørelse til efterretning, da jeg finder, at både basis og konklusion hviler på et ganske forkert grundlag.

Erhard Jakobsen: Jeg har af en eller anden grund ikke haft megen lyst til at tage del i denne debat, men jeg synes alligevel jeg vil gøre det.

Jeg vil gerne sige over for hr. Gert Petersens bemærkning om, at store lande ville have mere suverænitet end små i fællesmarkedet, at det bygger vist på den vildfarelse, som man desværre møder forskellige steder rundt omkring; at når Danmark, jeg understreger endnu en gang: *når* Danmark kommer i fællesmarkedet, så står alle de store lande over for Danmark og over for de små lande. Du godeste, hvor må man have fulgt godt med! De store rivninger finder vel normalt sted mellem de store lande; man kan vel regne med, at det vil ske stadig væk. Danmarks store chance er netop, at mens vi er udenfor, er der ikke én, der lægger en kæft mærke til, hvad Danmark mener, men når vi er indenfor, så har vi en chance for at manøvrere os igennem mellem de store grupper, som dannes inden for fællesmarkedet. Jeg synes, det, hr. Gert Petersen sagde, strider imod alt, hvad man har iagttaget.

Men det var egentlig ikke det, jeg især ville sige; det var i og for sig mere inspireret af Frode Jakobsen, at jeg gik herop. Per Hækkerup, sagde han, talte på den socialdemokratiske gruppes vegne, og det er fuldstændig korrekt, og Frode Jakobsen, sagde han, talte på kongressens vegne; det ved jeg ikke om er korrekt, men jeg kan godt se, at så bliver der ikke så mange for mig at tale for. Jeg vil dog alligevel sige, at der er i alt

fald én socialdemokrat, som altså endnu ikke rigtig har fattet det her med krigen i Vietnam. Der er noget i min geografi- og historieopfattelse, der siger, at der er noget med Nordvietnam og Sydvietnam, enten jeg kan lide det eller ej, og enten Frode Jakobsen, kan lide det eller ej.

Formanden: Jeg må anmode om, at man overholder forretningsordenen.

Erhard Jakobsen: Nå, det var hr. Frode Jakobsen — ja, jeg blev pludselig bange for, at jeg overtrådte mere — altså: enten hr. Frode Jakobsen kan lide det eller ej, er der altså Nordvietnam og Sydvietnam. Det kan godt være, at jeg har lidt amerikansk syge, og så må jo hr. Erik Kragh og jeg følges ud ad den trange vej, som det er i øjeblikket, at have det. Men jeg har engang besøgt USA, jeg har sat mig temmelig grundigt ind i USAs forhold, jeg har fået særdeles stor sympati for USA, og når jeg får det, får jeg sympati på den måde, at jeg holder med folk, når de er i vanskeligheder, jeg holder ikke bare med dem, når de har medgang. Derfor føler jeg trang til at udtrykke sympati for USA i de vanskeligheder, de står over for. Det betyder ikke, at jeg godkender hr. Nixons handlinger, for hr. Nixon spørger ikke mig, og det skal han heller ikke, men det betyder bare, at jeg nødig vil falde USA i ryggen på et tidspunkt, hvor USA har særdeles god brug for støtte i en række forbindelser.

Men det, jeg gerne ville forklare at jeg som almindelig socialdemokrat endnu ikke har forstået, er, at det skal være amerikanernes krig. Må jeg spørge: hvis nordvietnameserne ikke var faldet ind i Sydvietnam, hvad var så amerikanerne blevet blandet ind i i den forbindelse? Hvorfor skal det være amerikanernes krig? Hvorfor kan det ikke lige så godt være nordvietnamesernes krig? Det mener jeg, og det mener nogle venner, jeg har forskellige steder i landet; sådan opfatter de også sagen. Derfor føler jeg mig berettiget til at referere, hvad visse almindelige mennesker mener om det.

Det næste er, at man taler om, at der er kun mulighed for en politisk løsning. Nå, javel, det vil altså sige: ligegyldigt hvilken politisk løsning det bliver, bare der bliver en politisk løsning. Det kan jeg altså ikke være